

# РЕШЕНИЕ

№ 28863

гр. София, 17.07.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в**  
публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Доброслав Руков**

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5948** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. А. О., гражданин на С., чрез адвокат Т. Л. срещу Решение № 690/02.04.2026 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС (ДАБ), с което на молбата чужденеца за предоставяне на международна закрила (хуманитарен статут) е отхвърлена.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Според изложеното административният орган неоснователно е игнорирал мотивите, поради които се иска предоставянето на закрила. Не е обсъдено заявеното обстоятелство, че А. А. О. не би могъл да се завърне в областта, където е живял, поради това, че ситуацията там се доближава до въоръжен конфликт, който застрашава живота на цялото цивилно население. Изводите на Председателя на ДАБ не кореспондират с общоизвестната информация в С. и конкретно в провинция Х., където продължават да действат многобройни въоръжени групировки, които воюват както по между си, така и със силите на правителството. Оспорващият се опасява, че при евентуалното му връщане в С. животът му ще бъде поставен в опасност. Неоснователни, според изложеното в жалбата, са доводите на административния орган, че не навсякъде обстановката в страна се доближава до разбирането за въоръжен конфликт. Оспорващият счита, че в обжалваното решение превратно е тълкувана практиката на СЕС и по-конкретно решението по дело С-465/07, където детайлно е развита доктрината за наличието на въоръжен конфликт и опасностите за цивилното население в контекста на тълкуването на разпоредбата на чл. 15, б. в) от Директива 2011/95.

Релевират се доводи, че административният орган неправилно е приел за недостоверни

представените нови доказателства – уведомление от 12.06.2024 г., имащо силата на писмена заповед, издадена от името на Сирийските демократични сили, съгласно което търсецният закрила официално е издирван от Управлението за общо разузнаване в региона на североизточна С. и следва при пристигането му в региона на североизточна С. да бъде предаден на компетентните власти и както и съобщение за задочна присъда, от което е видно, че е на А. А. О. е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от осем години и глоба в размер на 150 000 000 сирийски лири, поради принадлежност към партия „Баас“ вярност към режима на А. и военна служба в полза на предишния режим, както и заради противопоставяне на идеологията и системата на сегашното управление.

Моли се решението да бъде отменено, а преписката да бъде върната за повторно разглеждане на компетентния орган и произнасяне по молбата за предоставяне на международна закрила.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично. Упълномощеният от него адвокат Л., поддържа жалбата. Представя допълнителни съображения в писмен вид, в които са релевирани доводи за нищожност на оспорения административен акт.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Х. оспорва жалбата. Представени са допълнително два броя справки относно ситуацията в страната на произход на търсецния закрила.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с решение № 2090 от 28.02.2025 г. на Председателя на ДАБ на А. А. О. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. При оспорването на решението пред АССГ, съдът е отхвърлил жалбата. След подадена касационна жалба, ВАС със свое решение от 15.10.2025 г. е отменил акта на АССГ, в частта, в която на оспорващия е отказано предоставянето на хуманитарен статут и делото е върнато на Председателя на ДАБ за ново произнасяне по подадената молба за предоставяне на международна закрила на А. А. О., в тази ѝ част. В частта, в която жалбата срещу отказа за бъде предоставен бежански статут е отхвърлена, решението на АССГ е оставено в сила. ВАС е дал изрични указания представените документи (уведомление от 12.06.2024 г., имащо силата на писмена заповед и задочна присъда) да бъдат проверени и обсъдени, както с оглед доказателствената им сила, така и с оглед значението им за релевантните факти и обстоятелства, като въз основа на тях се направи заключение за възможната степен на опасност за търсецния закрила чужденец и дали същият би могъл да бъде обект на изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание (хипотезата на чл. 9, ал. 1, т. 2 ЗУБ), дали обуславят други причини от хуманитарен характер, ако се завърне в държавата му по произход, при преценка на вида и характера на наложените наказания, и съотнесени с бежанската история.

На 26.01.2026 г. с А. А. О. е проведено повторно интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол.

Оспорващият е представил по време на интервюто описаните по-горе документи, придружени с надлежен превод. Твърди, че присъдата му е постановено, заради това, че отказал в миналото да воюва за терористичната групировка „Н.“, която управлявала региона и той е бил против това. В момента „Н.“ са част от действащото правителство в С.. Присъдата му е получена от неговия адвокат, който е от години адвокат на семейството.

По отношение на уведомление от 12.06.2024 г., имащо силата на писмена заповед, оспорващият сочи, че е бил връчен на родителите на оспорващия чрез кмета на селото през месец юни 2025 г. Впоследствие сочи, че не знае, кога точно родителите му са получили документа и че той е

върчен на кмета на 12.06.2024 г., но кога е върчен на родителите му не знае със сигурност. А. А. О. сочи, че е напуснал страната си, по време на връчването на този документ. Месец, месец и половина пред 19.09.2024 г., когато е било първото му интервю в ДАБ, той решил да напусне С. и пребивавал първоначално на различни места в страната. Не знаел, че е издирван. За това разбрал едва след като армията на А. се разпаднала. Не може да представи оригинала на документа или ако го представи, трябва да му го изпратят, а това ще отнеме много време.

А. А. О. твърди, че е против новото правителство и кюрдите, защото не иска да воюва за тях. Посочва, че настоящето правителство по-рано се е казвало „Н.“ и е управлявало Х.. Според него е осъден, защото е на различно политическо мнение от това на правителството. „Н.“ е управлявало преди това района, където е живял и те са имали други религиозни разбирания. Забранявали на хората да ходят да се молят в джамия и да се подстригват.

Посочва, че е получил двата документа по WhatsApp, след като новото правителство е дошло на власт.

Брат му отишъл през месец януари 2026 г. да разпитва по неговия казус в министерство на правосъдието в Д. и там го отровили. Казали, че е получил сърдечен удар, но всъщност аутопсия не е правена.

Според търсеция закрила, селото, в което е живял допреди да напусне С. е било спокойно. Сега този район се управлява и от кюрдите и от новото правителство. Родителите му и двамата му братя също са там и нямат проблеми. Ако той не беше осъждан също би могъл да се върне.

Напуснал е С. заради войната. Не е бил преследван, арестуван или подлаган на мъчения или унижително отношение заради своите раса, религия, етническа принадлежност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Оспореното решение е върчено лично на А. А. О. на 05.05.2026 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 07.05.2025 г. (вх. № 15357), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че А. А. О. не е доказал наличието на предвидените в чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на хуманитарен статут.

Председателя на ДАБ е направил извод, че обстановката в С. дава възможност на търсеция закрила да се установи там, защото в страната, няма вътрешен или международен въоръжен конфликт, заради който той може да бъде изложен на реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Няма данни, че той може да бъде изложен на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Вземайки предвид събраните гласни и писмени доказателства и при съобразяване с наведените от

страните доводи, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите А. А. О. доводи, касаещи търсенето от него право на хуманитарен статут. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорваният има основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. При проведеното интервю, не са релевирани доводи и не ангажирани доказателства, че докато е бил в С. е имал лични проблеми с официалните власти или с кюрдите.

По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът след обсъждане на събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, намира следното.

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.

Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплахата за живота и здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето

значение.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията, съдържаща се в справки № МД-02-189/14.05.2026 г., № МД-02-150/15.04.2026 г. и МД-02-229/15.06.2026 г. относно обстановката в С., като е приел, че към момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Атаките в някои части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страна са започнали, помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в приложените справки на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ към МС и от общодостъпни източници на информация се установява, че в С. е налице вътрешен конфликт и има случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на тази държава. Районът на големите градове са зона, контролирана от правителството. Въпреки регистрирани случаи на насилие, тези случаи не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело С-465/07. От информациите в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Във връзка с горното следва да бъде отбелязано, че съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсещото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършено от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденеца.

Към настоящия момент в С. не е налице ситуация на безогледно насилие. Не се установяват данни да е налице конфликт, който да представлява риск за живота на цивилното население. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила", т. е. хуманитарен статут. В тази насока следва да се отчете фактът, че самото лице не споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Изрично е посочил, че не е бил жертва на насилие и не са били отправяни заплахи срещу него или семейството му. От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото

положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

От друга страна последното развитие на ситуацията в С., сочи че между кюрдските сили и правителствените части е сключено споразумение, вследствие на което кюрдските военни формирования се интегрират в състава на правителствената армия, като налице е драстично намаляване на интензитета на конфликта. Свидетелство за този факт представлява публикацията на интернет-адрес: <https://fakti.bg/world/1028382-truden-mir-siriiskoto-pravitelstvo-i-podkrepanite-ot-sasht-kurdski-sili-se-sporazumaha-za-primirie>. В нея се посочва, че сирийското правителство и подкрепяните от САЩ Сирийски демократични сили (SDF) се споразумяха за незабавно и всеобхватно прекратяване на огъня на всички фронтове. Сделката включва сливане на всички сили на SDF с министерствата на отбраната и вътрешните работи след извършване на необходимите проверки за сигурност, се казва в изявлението.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Наред с това следва да бъде посочено, че А. А. О. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Освен това обстоятелството, че родителите му и двама от братята му продължават да живеят в С., обосновава извод за липса на притеснение у тях. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липса на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

По отношение на новопредставените уведомление от 12.06.2024 г., имащо силата на писмена заповед и съобщение за задочни присъди, съдът намира следното.

На първо място и двата документа са представени като трудно четими копия, поради което и при липса на оригинали тяхната автентичност не може да бъде проверена.

По отношение на съобщението за задочни присъди, съдът намира вътрешни противоречия в съдържанието на този документ, при съпоставката му с твърденията на жалбоподателя, изложени по време на проведеното интервю. В него е посочено, че присъдата срещу А. А. О. е издадена на 02.05.2025 г. и на същата дата е връчена на адвоката му. Това на практика е невъзможно защото би означавало, че адвокатът е присъствал по време на процеса, което не е така, според твърденията на жалбоподателя. Адвокатът му е отишъл в Д., в Министерство на правосъдието, където се е поинтересувал за него и там му било връчено въпросното съобщение.

От друга страна нито по време на първото интервю, нито на второто А. А. О. споменава в миналото или понастоящем да е бил политически ангажиран, да е участвал в някакви политически мероприятия, да е агитирал или да е бил член на някаква политическа партия. Посочва, че когато е живял в селото му там е било спокойно и не е бил принуждаван или насилствено мобилизиран за участие в някакви бойни действия на страната на която и да е от враждуващите групировки в С..

Затова тези обстоятелства изключват възможността, той да е бил съден заради някакви

политически убеждения или политическа дейност.

Дори да се приеме, че срещу него е имало воден процес след идването на власт на джихадистите от "Х. Т. аш Ш.", той е следвало да бъде търсен от новите власти, с цел да бъде арестуван и изправен пред съда. А. А. О. не споменава някой да го търсил в селото където или родителите му и адвокатът му да са били уведомяван за това.

По отношение на т.нар. уведомление от 12.06.2024 г., имащо силата на писмена заповед, съдът намира, че е нелогично ако кюрдските сили наистина са търсили А. А. О. те да връчат на кмета това уведомление и то година след издаването му. Очевидно е, че те са били наясно с това къде живее той, поради което са могли без проблеми да го потърсят в дома му и да го отведат.

От друга страна към настоящият момент е безспорно установено, че кюрдските сили са интегрирани във въоръжените сили на новата власт, поради което не е вече налице опасност за жалбоподателя той да бъде принуден да участва в конфликта на тяхна страна.

Изложеното мотивира съда да приеме, че двата документа са недостоверни и не следва да бъдат приети като основание за предоставяне на хуманитарен статут на оспорвания. Поради липса на оригинали тяхната автентичност не може да бъде проверена, а съдържанието им не кореспондира, нито с бежанската история, изложена лично от търсещия закрила, нито с общоизвестни факти, свързани със днешната ситуация в С. и съдържащи се както в изготвените от административния орган справки, така и в общодостъпни източници на информация.

На последно място съдът намира за неоснователни релевираните доводи за нищожност. Вярно е, че съгласно чл. 177, ал. 2, изр. 1 от АПК, актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни.

В случая оспореното решение не е в противоречие с окончателното решение на ВАС, отменящо първоначалното решение на Председателя на ДАБ, с което на А. А. О. е отказано предоставяне на международна закрила. ВАС не е давал указания да бъде предоставена субсидиарна закрила, а административният орган само е следвало да разгледа повторно молба му, като обсъди представените пред касационната инстанция два документа. В оспореното решение административният орган е съобразил указанията на ВАС, като е обсъдил документите и ги е приел за неубедителни и недостоверни – извод, подкрепян напълно и от настоящия съдебен състав, поради което не може да се приеме, че е налице основание за обявяване на нищожност на оспорения акт.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

### **Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на А. А. О., гражданин на С., чрез адвокат Т. Л. срещу Решение № 690/02.04.2026 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС (ДАБ), с което на молбата чужденеца за предоставяне на международна закрила (хуманитарен статут) е отхвърлена.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните

пред Върховния Административен Съд на Република България.